Utrecht University Library
Partner in Science
Universiteit Utrecht

Hierodiakonikon sive Liber ecclesiasticus sacer Graecorum quo continentur omnia ad diaconi munus obeundum in re divina et officiis.

https://hdl.handle.net/1874/379603

Codd. MSS. Graeci

n°. 5.

Aevum vetus.

Scriptores graeci.

N° 25

Hs.
1 G 1

5 (*Gr. 25*) *Charta. 16°. 48 ff. Saec. XV.*

Ἱεροδιακονικὸν sive Liber ecclesiasticus sacer Graecorvm quo continentur omnia ad diaconi munus obeundum in re divina et officiis.

Fuit Mc. Meibomii.

Costo — 2176

Codd. MSS. Graeci

n°. 5.

Aevum vetus.

Scriptores graeci.

N° 25

Hs.
1 G 1

5 (*Gr. 25*) *Charta. 16°. 48 ff. Saec. XV.*

Ἱεροδιακονικὸν sive Liber ecclesiasticus sacer Graecorvm quo continentur omnia ad diaconi munus obeundum in re divina et officiis.

Fuit Mc. Meibomii.

Costo — 2176

Μάρκος Μειβώμιος.
τῷ τῆς σωτηρίου ἐπιφα-
νείας ἔτει αχν.

κ(ύρι)ε ὁ θ(εὸ)ς ὁ ποιήσας [illegible]

δικαιο[illegible]

[illegible] Χ(ριστ)ὲ [illegible]

[illegible]

[illegible] τὸ φρόνημα [illegible]

πατέρες· ἀλλὰ ζῶν δεῖ· [illegible]

θεὸ[illegible]· [illegible]

ACADEMIA RHENO TRAIECTINA

ἀρχὴ τοῦ ἱεροδια
κονικοῦ· εἰς τὸ λυ
χνικὸν ποιᾶ ὁ ἱερ(εὺς)
ἀλογητὸν, καὶ ἄρχε(ται)
ὁ προοιμιακός· εἶτα
πάλιν ὁ διάκων ἢ πρὶν
καιρὸν εἰς τὸν ἀρχιερέ(α).

ἢ εἰς τὸν ἱρέα. καὶ
λέγει· εὐλόγησον δέ
σποτα τὸ στιχάριον,
σὺν τὸ οὐραρίω:
εἶτα ἀπέρχεται καὶ φορεῖ.
καὶ μετὰ τὸν προϊμια
κόν, λέγει τὰ ἰρηνικὰ
ὁ διάκων. ἔξω τῶν
ἁγί(ων) θυρῶν: τέλ(ος).

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ κῦ δεηθῶμεν:
Ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης
καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν
ἡμῶν τοῦ κῦ δεηθῶμεν:
Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμ-
παντος κόσμου εὐσταθείας
τῶν ἁγίων τοῦ θῦ ἐκκλησιῶν
καὶ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως:
τοῦ κῦ δεηθῶμεν:

ὑπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου
τούτου· καὶ τῶν μετὰ
πίστεως εὐλαβείας
καὶ φόβου θεοῦ εἰσιόντων
ἐν αὐτῷ, τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:
ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου
ἡμῶν, τοῦ τιμίου πρε
σβυτερίου τῆς ἐν Χριστῷ
διακονίας, παντὸς

τοῦ κλήρου καὶ τοῦ
λαοῦ, τοῦ κῦ δεηθῶμεν·
Ὑπὲρ τῆς ἁγίας μονῆς
ταύτης, πάσης πόλεως
χώρας· καὶ τῶν πίστει
οἰκούντων ἐν αὐταῖς·
τοῦ κῦ δεηθῶμεν·
Ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων,
εὐφορίας τῶν καρπῶν

τῆς γῆς καὶ καιρῶν
εἰρηνικῶν, τοῦ κῦ δε(ηθῶμεν):
Ὑπὲρ πλεόντων, ὁδοι
πορούντων, νοσούν
των καμνόντων, αἰχ
μαλώτων· καὶ τῆς σω
τῶν ψυχῶν ἡμῶν τοῦ
κῦ δεηθῶμεν:
Ὑπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς·

ἀπὸ πάσης θλίψεως
ὀργῆς καὶ ἀνάγκης,
τοῦ κυ δεηθῶμεν:
α ἀντιλαβοῦ σῶσον ἐλέ
ησον, καὶ διαφύλαξον
ἡμᾶς ὁ θεὸς τῇ σῇ χάριτι:
τῆς παναγίας ἀχράν
του, ὑπερευλογημένης
ἐνδόξου δεσποίνης ἡμῶν

θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου
Μαρίας, μετὰ πάντων
τῶν ἁγίων μνημονεύσαν-
τες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους
καὶ πᾶσαν
τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ
τῷ Θεῷ παραθώμεθα:
Καὶ ὁ ἱερεύς· Ὅτι πρέπει:
Μετὰ δὲ τὸ μακάριος ἀνήρ:
Χερ:

Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ
τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:
Ἀντιλαβοῦ σῶσον ἐλέ-
ησον, καὶ διαφύλαξον
ἡμᾶς ὁ θεὸς τῇ σῇ χάριτι:
Τῆς παναγίας ἀχράντου ὑπερ-
ευλογημένης ἐν-
δόξου δεσποίνης ἡμῶν
θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου μαρίας.

Εἰς δὲ τὴν εἴσοδον λέγει
ὁ διάκων· εὐλόγησον
δέσποτα τὴν ἁγίαν
εἴσοδον: Εἶτα λέγει,
σοφία ὀρθοί: Εἶτα
λέγει, πρόσχωμεν σοφία
πρόσχωμεν: καὶ λέγετο
προκείμενον τῆς ἡμέρας: Εἶτα ἐξε-
βένα δόξω τῶν ἁγίων θεῶν ἡμῶν
μονάχα:

Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης
τῆς ψυχῆς, καὶ ἐξ ὅλης
τῆς διανοίας ἡμῶν
εἴπωμεν:
Κ(ύρι)ε παντοκράτορ ὁ Θ(εό)ς
τῶν πατέρων ἡμῶν, δεόμε-
θά σου ἐπάκουσον καὶ ἐλέ-
ησον:
Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θ(εό)ς, κατὰ

λ

τὸ μέγα ἔλεός σου δεό-
μεθά σου, ἐπάκουσον
ἡμῶν καὶ ἐλέησον:
Ἐ Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀρ-
χιεπισκόπου ἡμῶν δ(εῖνος):
Ἐ Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀοι-
δίμων καὶ μακαρίων κτητόρων
τῆς ἁγίας μονῆς ταύτης:
καὶ μνημόνευε ὅσους θέλεις ζῶντας,
καὶ ἀποθανόντας:

Ἔτι δεόμεθα, καὶ ὑπὲρ
πάντων τῶν προανα
παυσαμένων πατέρων
καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν
τῶν ἐνθάδε κειμένων καὶ
ἁπανταχοῦ ὀρθοδόξων:
Ἔτι δεόμεθα, καὶ ὑπὲρ τῶν
καρποφορούντων· καλλι
εργούντων, κοπιώντων· ψα

λλόν τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ ναῷ
τούτῳ· καὶ ὑπὲρ τοῦ πε
ριεστῶτος λαοῦ, καὶ ἀ
πεκδεχομένων τὸ πα
ρὰ σοῦ μέγα καὶ πλούσι
ον ἔλεος: ὁ ἱερεύς:
ὅτι ἐλεήμων: ὁ διάκων:
Πληρώσωμεν τὴν ἑσπε
ρινὴν δέησιν ἡμῶν τῷ κυρίῳ.

Ἀντιλαβοῦ σῶσον ἐ-
λέησον καὶ διαφύλα-
ξον ἡμᾶς ὁ θεὸς τῇ σῇ
χάριτι.

Τὴν ἑσπέραν πᾶσαν,
τελίαν, ἁγίαν, εἰρηνι-
κὴν καὶ ἀναμάρτιτον,
παρὰ τοῦ κυρίου αἰτησώ-
μεθα.

Ἄγγελον εἰρήνης, πι-
στόν, ὁδηγόν, φύλα-
κα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν
σωμάτων ἡμῶν,
παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα:

Συγγνώμην καὶ ἄφεσιν
τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν
πλημμελημάτων ἡμῶν,
παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα:

Τὰ καλὰ καὶ συμφέ
ροντα ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν. καὶ εἰρήνην τῷ
κόσμῳ, παρὰ τοῦ κυ
αἰτησώμεθα.

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον
τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ
καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέ
σαι, παρὰ τοῦ κυ αἰτησώμεθα:

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς
ζωῆς ἡμῶν· ἀνώδυ
να· ἀνεπαίσχυντα·
εἰρηνικὰ, καὶ καλὴν
ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ
τοῦ φοβεροῦ βήμα
τος, τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα·
Τῆς παναγίας ἀχράν
του ὑπερευλογημένης

ἐνδόξου, δεσποίνης
ἡμῶν θεοτόκου καὶ ἀειπαρ
θένου μαρίας, μετὰ
πάντων τῶν ἁγίων μνη
μονεύσαντες, ἑαυτοὺς
καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν
τὴν ζωὴν ἡμῶν. Χριστῷ τῷ
θεῷ παραθώμεθα :~
ὁ ἱερεύς· Τὴν ἐκφώνησιν

Ὁ ἱερεύς· Εἰρήνη πᾶσι,
ὁ διάκονος· Τὰς κεφαλὰς
ἡμῶν, τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν:

Εἰς δὲ τὸ τέλος, λέγει ὁ διάκο-
νος· Σοφία, καὶ ὁ ἱερεὺς λέγει
τὴν ἀπόλυσιν: +

εἰς τὴν λειτουργίαν· πρῶτον,
ἐπὲρ ἱερὸν ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα.
ὅταν ἀρχομένοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν,
καὶ στέκονται, ἔμπροσ εἰς τὴν
μέσην τῆς ἐκκλησίας. καὶ λέγει
ὁ διάκων, εὐλόγησον δέσποτα.
καὶ ὁ ἱερεὺς ποιεῖ εὐλογητόν.
ὅταν λέγουν ὁ λαός, τὸ τρισάγιον.
τὸ παναγία τριάς. τὸ πάτερ ἡμῶν.
ὅτι σοῦ ἐστιν. ὅταν λέγουν τὴν δόξα
κύριε ἐξαπόστειλον τὴν χάριν σου,
ἐξ ὕψους κατοικητηρίου σου.
καὶ ἐνίσχυσόν με εἰς τὴν προκειμένην
διακονίαν σου. ἵνα ἀκατακρίτως
παραστάθω τῷ φοβερῷ σου βήματι.
καὶ τὴν ἀναίμακτον ἱερουργίαν ἀποτελέσω.

ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ δύναμις· καὶ ἡ
δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων
ἀμήν :

εἶτα προσκυνοῦσιν τοῦ δὲ ἀπὸ τὴν χειρ(ῶν)·
καὶ λέγομεν καὶ τὸ παρὸν τροπ(άριον):

Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου, προ
σκυνοῦμεν ἀγαθέ· αἰτούμενοι
συγχώρησιν, τῶν πταισμάτων
ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ηὐδόκησας
σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ σταυρῷ· ἵνα ῥύσῃ
οὓς ἔπλασας ἐκ τῆς δουλείας
τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βο
ῶμέν σοι, χαρᾶς ἐπλήρωσας
τὰ πάντα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν παραγενό
μενος, εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον:-

καὶ εἰς τὴν παναγίαν Θεοτόκον, ὅμοιον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα
πηγή· συμπαθείας ἀξί

θκε·
ὡς σου ἡμᾶς· βλέπε τὸν λαὸν
τὸν ἁμαρτήσαντα. δέξον
αἰτήσεις τὴν δυναστείαν σου· ὡς
σὺ γὰρ ἡ πίστη τὸ βοῶμεν
σοι· ὡς πολιοῦχος ὅλων
ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος:

Ἔπειτα ἀσπαζόμενοι καὶ προσκυνοῦσιν —
ἔρχονται πρὸς τὴν ἁγίαν τράπεζαν:

Εἶτα ἐξερχόμενος ὁ διάκονος ἔξω
καὶ λέγει· εὐλόγησον
δέσποτα. καὶ ὁ ἱερεύς· εὐλογητή.
καὶ ὁ διάκονος:

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:

Ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης,
καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν
τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:

ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμ-
παντος κόσμου εὐστα-
θείας τῶν ἁγίων τοῦ θῦ
ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς τῶν
πάντων ἑνώσεως τοῦ
κῦ δεηθῶμεν:
ὑπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου
καὶ τῶν μετὰ πίστεως
εὐλαβείας καὶ φόβου

εἰσιόντων ἐν αὐτῷ·
τοῦ κυ δεηθῶμεν·
Ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκό
που ἡμῶν· τοῦ τιμίου
πρεσβυτερίου, τῆς
ἐν χω διακονίας,
παντὸς τοῦ κλήρου
καὶ τοῦ λαοῦ, τοῦ κυ
δεηθῶμεν :~

Ὑπὲρ τῆς ἁγίας μονῆς
ταύτης· πάσης πόλεως
χώρας, καὶ τῶν πίστει
οἰκούντων ἐν αὐταῖς.
τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:-
Ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων.
εὐφορίας τῶν καρπῶν
τῆς γῆς. καὶ καιρῶν εἰρηνι-
κῶν, τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:-

ὑπὲρ πλεόντων, ὁδοι-
πορούντων, νοσούντων,
καμνόντων, αἰχμαλώτων.
καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχ
ἡμῶν. τοῦ κυ δεηθῶμεν:
ὑπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς,
ἀπὸ πάσης θλίψεως,
ὀργῆς καὶ ἀνάγκης, τοῦ κυ
δεηθῶμεν: +

Ἀντιλαβοῦ σῶσον
ἐλέησον· καὶ διαφύ
λαξον ἡμᾶς ὁ θεὸς τῇ
σῇ χάριτι :-
Τῆς παναγίας ἀχράντου.
ὑπερευλογημένης
ἐνδόξου· δεσποίνης
ἡμῶν θεοτόκου καὶ ἀειπαρ
θένου Μαρίας μετὰ πάντων

τῶν ἁγίων μνημονεύσαν
τες ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους
καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν
ἡμῶν Χῶ τῷ Θῷ παρα
θώμεθα :-
Καὶ ὁ ἱερεύς. ὅτι πρέπει
Καὶ ὁ διάκονος. πάλιν.
Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ :-
Ἀντιλα· σῶσον ἐλέησον :.
Τῆς παναγίας :-

ὁ ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ τὸ κράτος.

ὁ διάκονος· πάλ(ιν)· Τὰ αὐτά:

Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ:

Ἀντιλαβοῦ σῶσον ἐλ(έησον):

Τῆς παναγίας ἀχράντου:

ὁ ἱερεὺς· Ὅτι ἀγαθὸς:

ὁ διάκονος· ἐπέρνη τὸ

ἀγγέλιον· κ(αὶ) σοδχόου

ὁμοῦ με τὸν ἱερέαν.

καὶ ὁ διάκων λέγει:

εὐλόγησον δέσποτα

τὴν ἁγίαν εἴσοδον :-

καὶ ὁ ἱερεὺς εὐλογεῖ:-

καὶ ὁ διάκων λέγει:

σοφία ὀρθοί: καὶ λέγ(ει) τὸ προ(κείμενον):-

καὶ ὁ διάκων· λέγει· εὐλόγησον

δέσποτα τὸν καιρὸν τοῦ τρι-

σαγίου: καὶ ὁ ἱε(ρεύς)· ὅτι ἅγιος·

ὁ διάκων· καὶ ἐς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων:-

κρατῶν δὲ καὶ τὸ ὀράρι:

ὅταν δὲ πληρώσῃ τὸ τρι

σάγιον· λέγει ὁ διάκονος.

σοφία· ὁ ἀναγνώστης τὸ προ

κείμενον τοῦ ἀποστόλου

ὁ διάκονος· πρόσχωμεν·

μετὰ δὲ τὸν ἀπόστολον, λέγει·

εὐλόγησον δέσποτα τὸ θυ

μίαμα· καὶ θυμιᾷ ὅλον

18

τὸ ἅγιον ὠράριον· καὶ τὸν ἱερέα·

καὶ τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον:

Εἶτα κλίνει τὴν κεφαλὴν

πρὸς τὸν ἱερέα καὶ λέγει:

Εὐλόγησον δέσποτα τὸν

εὐαγγελιστὴν τοῦ ἁγίου ἀ-

ποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ, δεῖνος.

ὁ ἱερεὺς, σφραγίζων αὐτ(ὸν)

λέγει· ὁ θεὸς διὰ πρεσβειῶν,

τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου
καὶ εὐαγγελιστοῦ, τὸ ὧδε.
ὁ δώκσοι ρῆμα εἰς τὸ εὐ
αγγελίσασθαι· τοῖς εὐα
γγελιζωμένω δυνάμει
πολλῇ: ὁ διάκ. φιλεῖ τὸ
χέριν τοῦ ἱερέος· κ(αὶ) ἔρ
χεται ἔξω καὶ ἀναγνωθῆ
τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον:

μηδ' ἀπαῦτα ἔρχεται

κ(αὶ) δίδει τὸ ἀπομάγγλιον

τὸν ἱερέαν· εἶτα ἔκει

ἔξω ἀπὸ τὰ ἅγια θύρα:

καὶ λέγει: +

Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης

τῆς ψυχῆς· καὶ ἐξ ὅλης τῆς

τῆς διανοίας ἡμῶν εἴπωμεν.

Κ(ύρι)ε παντοκράτορ ὁ Θ(εὸ)ς τῶν

πρων ἡμῶν.

δεόμεθά σου ἐπάκου

σον ἡμῶν καὶ ἐλέησον :.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ θ(εό)ς, κατὰ

τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου

ἐπάκουσον ἡμῶν κ(αὶ) ἐλέησον :

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ

ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, δ(εῖνος) :

Ἔτι δεόμε(θα) ὑπὲρ τῶν ἀοιδί

μων· κ(αὶ) μακαριστ(ῶν) κτητόρ(ων) τ

ἁγί(ας) μονῆς ταύτης::

μνημονεύω [illegible]

Ἔτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσαμένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν· τῶν ἐνθάδε κειμένων καὶ ἁπανταχοῦ ὀρθοδόξων::

Ἔτι δεόμεθα· καὶ ὑπὲρ τῶν καρποφορούντων· καὶ καλλιεργούντων.

κοπιώντων· ψαλλόντων· καὶ
τοῦ περιεστῶτος
λαοῦ καὶ ἀπεκδεχομένου
τὸ παρὰ σοῦ μέγα καὶ πλούσιον
ἔλεος:- Ὁ ἱερεύς· Ὅτι
ἐλεήμων:- Ὁ διάκων:
Εὔξασθε οἱ κατηχού
μενοι τῷ κυρίῳ:-
Οἱ πιστοὶ ὑπὲρ τῶν κατη

χουμένων δεηθῶμεν,

ἵνα ὁ κ(ύριο)ς αὐτοὺς ἐλεήσῃ:-

κατηχήσῃ αὐτοῖς, τὸν

λόγον τῆς ἀληθείας:-

ἀποκαλύψῃ αὐτοῖς, τὸ

εὐαγγέλιον τῆς δικαι

οσύνης:-

ἑνώσῃ αὐτοὺς τῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ

καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ ἐκκλησίᾳ:-

σῶσον, ἐλέησον, ἀντιλα
βοῦ, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς
ὁ Θεὸς τῇ σῇ χάριτι:-
Οἱ κατηχούμενοι τὰς
κεφαλὰς ἡμῶν, τῷ
Κυρίῳ κλίνωμεν:-
Ὁ ἱερεὺς Ἵνα καὶ αὐτοί:-
Ὅσοι κατηχούμενοι προ
έλθετε. οἱ κατηχούμενοι

προέλθεται, ὅσοι κα
τηχούμενοι προέλ
θεται, μή τις τῶν κατη
χουμένων, ὅσοι πιστοί,
ἔτη καὶ ἔτη ἐν εἰρήνη
τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:-
Ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης:-
Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος:-
Ὑπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου:-

ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου:-

αἰτῃ λαβούσω σου:-

σοφία:-

οἱ ἱερεῖς, οἱ πρεσβύτεροι:-

ὁ διάκων, ἔτι καὶ ἐκτενεῖ:-

ὑπὲρ τῆς ἁγίας μονῆς ταύτης:

ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων ἀφορίας:

ὑπὲρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων:

ὑπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης:

σοφία:-

ἱερέας. ὅπως ὑπὸ τοῦ

κράτους σου, πάντοτε:-

ὁ διάκων, ὑπάγει εἰς τὸ

βῆμα, καὶ θυμιᾷ: εἶτα χ̄',

ἐπαρομ δὲ ἅπαντα: καὶ προσ

κυνοῦσι, τρεῖς. ὁ θεὸς ἱλα

σθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ:-

Ετίθησι τὸ ἀριστερῷ ὤμῳ

τοῦ διακόνου τὸν ἀέρα:

Λέγων δὲ, Ἐν εἰρήνῃ
ἐπάρατε τὰς χεῖρας
ὑμῶν εἰς τὰ ἅγια, καὶ εὐ
λογεῖτε τὸν κν̄· εὐλογή
σαι σε κς̄ ἐκ σιὼν, ὁ ποι
ήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν,
πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς:·
Ἐπέρνη καὶ τὸν ἅγιον δίσκον,
καὶ θέτει αὐτὸν, ἐπὶ τῆς κορυφ

αὐτοῦ· καὶ τὸν θυμιατόν,
ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ αὐτοῦ.
καὶ ἔρχονται ἔξω λέγοντες.
μνησθείη Κύριος ὁ Θεὸς πάντων ἡμῶν,
ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ,
πάντοτε νῦν καὶ ἀεί:-
Ὅταν εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ἅγιον
βῆμα, ὁ διάκονος γυρίζει
καὶ θυμιᾷ τὸν ἱερέα.

ὁ δὲ ἱερεὺς ἐπαίρων τὰ
ἅγια ἐκ τῆς κεφαλῆς
τοῦ διακόνου, καὶ τίθησιν
εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν:
Εἶτα ὁ διάκονος, κλίνων τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὸν ἱερέα,
λέγει· Μνήσθητί μου δέ-
σποτα ἅγιε τοῦ ἁμαρτωλοῦ·
ὁ ἱερεύς, Μνησθήτω σου Κύριος

ὁ θ(εὸ)ς ὢν τῇ βασιλεία αὐ
τοῦ, πάντοτε νῦν καὶ ἀεί:
ὁ δὲ ἱερεὺς καὶ ὁ διάκονος,
στέκονται ἔμπροσθεν τῆς
ἁγίας τραπέζης· καὶ προ
σκυνοῦσι, τρεῖς. λέγοντες,
ὁ θ(εὸ)ς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ:
καὶ ὁ ἱερεὺς χαλάσας τὸ φε
λόνιον· καὶ σταυρώνει τὰ χέ
ρια αὐτοῦ.

ἔμπροσθεν εἰς τὴν ἁγίαν
τράπεζαν. κλίνη δὲ καὶ τὴν
κεφαλὴν αὐτοῦ :–
καὶ ὁ διάκονος πάλιν, κλίνει
τὴν κεφαλήν, πρὸς τὸν
ἱερέα λέγει·
εὖξαι ὑπὲρ ἐμοῦ δέσποτα:
ὁ ἱερεὺς, λέγει·
πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται

ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις
ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι:
ὁ διάκονος, λέγει.
Τὸ αὐτὸ ἅγιον πνεῦμα συλλει-
τουργήσει ὑμῖν καὶ ἡμῖν,
πάντοτε νῦν καὶ ἀεί: +
ς πάλιν ὁ διάκονος λέγει.
Μνήσθητί μου δέσποτα
ἅγιε: ὁ ἱερεύς, λέγει.

μνησθείη σου κ(ύριο)ς ὁ θ(εὸ)ς ἐν τῇ
βασιλείᾳ αὐτοῦ, πάν
τοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς:-
ὁ διά(κονος), ἀμ(ήν), ἀμ(ήν), ἀμήν:
καὶ προσκυνεῖ, καὶ ἔρχετ(αι)
ἔξω, καὶ λέγει.
πληρώσωμεν τὴν δέη
σιν ἡμῶν τῷ κ(υρί)ῳ:-
ὑπὲρ τῶν προτεθέντων,

τιμίων δώρων, τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:

Ὑπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου,

καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας,

καὶ φόβου θεοῦ, εἰσιόντων ἐν

αὐτῷ, τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:

Ὑπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς,

ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀρ-

γῆς καὶ ἀνάγκης, τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, καὶ διαφύ-

λαξον ἡμᾶς ὁ θεὸς

τῇ σῇ χάριτι :—

Τὴν ἡμέραν πᾶσαν,

τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνι-

κὴν καὶ ἀναμάρτητον,

παρὰ τοῦ κυρίου αἰτησώμεθα :—

Ἄγγελον εἰρήνης, πιστόν,

ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν

καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, παρὰ

τοῦ κυ αἰτησώμεθα:-

Συγνώμην καὶ ἄφεσιν

τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ τῶν

πλημμελημάτων ἡμῶν,

παρὰ τοῦ κυ αἰτησώμεθα:-

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα

ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ εἰ

ρήνην τῷ κόσμῳ δωρίσαι.

παρὰ τοῦ κυ αἰτησώμεθα:-

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον
τῆς ζωῆς ἡμῶν· ἐν εἰ
ρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτε
λέσαι, παρὰ τοῦ κυρίου αἰτησώμεθα:-
Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς
ζωῆς ἡμῶν· ἀνώδυνα·
ἀνεπαίσχυντα· εἰρηνι
κά· καὶ καλὴν ἀπολογίαν
τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βή

ματος τοῦ χ(ριστο)ῦ αἰτησώμεθα:–

Τῆς παναγίας ἀχράντου·
ὑπερευλογημένης ἐνδόξου·
δεσποίνης ἡμῶν θ(εοτό)κου·
καὶ ἀειπαρθένου μαρίας·
μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημο
νεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀ
λλήλους· καὶ πᾶσαν τὴν ζω
ὴν ἡμῶν, χ(ριστ)ῷ τῷ θ(ε)ῷ παραθώ
μεθα:–

ὁ ἱερ(εύς), Διὰ τῶν οἰ
κτιρμῶν τοῦ μονογε(νοῦς):-

ὁ ἱερ(εύς), Εἰρήνη πᾶσιν:-

ὁ διάκον, Ἀγαπήσωμεν
ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμο
νοίᾳ ὁμολογήσωμεν:-

ὁ διάκον, Τὰς θύρας,
τὰς θύρας, ἐν σοφίᾳ πρόσχωμεν:-

ὁ λαός, Τὸ πιστεύω:-

ὁ διάκον, Στῶμεν καλῶς·
στῶμεν μετὰ φόβου θεοῦ,
πρόσχωμεν τὴν ἁγίαν
ἀναφορὰν, ἐν εἰρήνῃ
προσφέρειν:- ὁ ἱερεύς:
χάρις τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ:-
ὁ διάκον, ἐπάρημε σα·
ἡ στέκει ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέ
τῆς ἁγί τραπέζης, κύριε

ἐπαίρω τὰ ἅγια μετὰ

ἐπιδίου· ἢ μὲ κάλυμα·

μὲ πολλὺ φόβον καὶ τρόμον:·

ὁ ἱερεὺς, εὐλογῆ τὸν ἅ

γιον ἄρτον, καὶ λέγει.

λάβετε, φάγετε:–

ὁ διάκον, κρατεῖ τὸ ὡρά

ριον, καὶ δεικνύει πρὸς

τὸ ἅγιον ποτήριον:–

Ὁ ἱερεὺς, εὐλογεῖ τὸ ἀ-
ποτήριον, καὶ λέγει:
Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες:
Εἶτα λέγεται τοῖς δύο ἀρχοῖς:
Ὕστερον δὲ, θέτει κάτω,
ὁ διάκονος, τὸ ῥιπίδιον, καὶ τὸ κά-
λυμμα. καὶ προσκυνοῦσιν
οἱ δύο μετὰ τρεῖς, ἔμπροσ
εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν:

λέγοντος δὲ μέσα τοὺς,

καὶ τὸ ὁ θ(εὸ)ς ἱλάσθητί μοι:

ὁ ις' καὶ τοῦτο. ζ'ας. εἶτα λέγε,

Κ(ύρι)ε ὁ τὸ πανάγιόν σου πν(εῦ)μα

ἐν τῇ τρίτῃ ὥρα τοῖς ἀ-

ποστόλοις σου κατ(α)πέμψας

τοῦτο ἀγαθὲ, μὴ ἀντανέλ-

ῃς ἀφ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐγκαίνισον

ὁ ια' Καρδίαν καθαρὰν κτίσον

ἐν ἐμοὶ ὁ θς καὶ πνα εὐθὲς
ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκά-
τοις μου: + Ὁ διάκον:
Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ
προσώπου σου· καὶ τὸ πνα σου
τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ:
Ὁ διάκονος Χε μου εἶπα,
Τοῦ κυ δεηθῶμεν. εὐλόγησον
δέσποτα τὸν ἅγιον ἄρτον:

καὶ ποίησον τὸν μὲν ἄρτον
τοῦτον, τίμιον σῶμα
τοῦ Χριστοῦ σου: ὁ διάκονος ἀμήν:
ὁ διάκονος πάλιν, εὐλόγησον
δέσποτα τὸ ἅγιον ποτή-
ριον: ὁ ἱερεύς,
τὸ δὲ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ,
τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ σου, ἀμήν:
ὁ διάκονος πάλιν λέγει· κρατεῖ δὲ
καὶ τὸ ὀράριον:

εὐλόγησον δέσποτα
καὶ ἀμφότερα:
ὁ ἱερεὺς, μεταβαλὼν
τῷ πνεύματί σου τῷ ἁγίῳ:
ὁ διάκονος· ἀμήν, ἀμήν, ἀμήν:·
ὁ διάκονος, κλίνη τὴν κεφα
λὴν, πρὸς τὸν ἱερέα λέγει.
μνήσθητί μου δέσποτα ἅγιε
τοῦ ἁμαρτωλοῦ: ὁ ἱερεύς:

μνησθείη σου κ(ύριο)ς ὁ θ(εὸ)ς ἐν

τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ,

πάντοτε νῦν καὶ ἀεί:-

ὁ διάκονος πάλ(ιν) κρατεῖ τὸ

εἰ πίδιον ἐπάνω εἰστάτα:

οἱ ἱερεῖς δὲ χέρε τὰ ἅγια· ὥστε τελειώθενε:

ὅταν τελειώσει τὴν ἀρχήν,

ὁ διάκονος, θυμιᾶ τὴν ἁγίαν

τράπεζαν καὶ τὸν ἱερέα:

ὁ ἱερεὺς λέγει· Ἐξαιρέτως
τῆς παναγίας ἀχράντου:
ὁ διάκον. θυμιᾷ κύκλῳ τὰ δίπτυχα
τὸ ποτήριον· ὁ ἱερεὺς λέγει τὸ ἀπ:
Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ προφήτου:
καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν παρεστι
ὁ διάκονος πρὸς τὰ ἅγια θύραν
καὶ λέγει· Καὶ ὧν ἕκαστος κα
τὰ διάνοιαν ἔχει καὶ πάντων
καὶ πασῶν:

Ὁ ἱερεύς, ἐν τῷ προοιμίῳ
ἀθηνικὲ τοῦ ἀρχιεπισκόπου:
Ὁ διάκον· βλέπει πρὸς
τὸν λαόν, ἄς τὰ ἄνθερον, καὶ λέ(γει):
μνημόνευσον τοῦ πανιερωτάτου μητρο-
πολίτου· τῆς ἁγίας μητροπόλεως
τοῦ συμπαρόντος ἱερέως, τῆς
ἐν Χριστῷ διακονίας, καὶ παντὸς
ἱερατικοῦ καὶ μοναχικοῦ

τοῦ ματος. ὑπὲρ εἰρήνης

καὶ καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου.

εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ θεοῦ

ἐκκλησιῶν. ὑπὲρ ἀπολυ

τρώσεως τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν

τῶν αἰχμαλώτων. ὑπὲρ διο

δώσεως καὶ ἐνιδρύσεως τοῦ φι

λοχρίστου στρατοῦ. σωτηρίας

τοῦ πρωτοστάτου λαοῦ, καὶ πάντων

καὶ πασῶν:

οἱ ἱερεῖς λέγουσι τὴν ἀλληλούια ἅπαξ:

ὁ διάκων καὶ μετὰ τὴν ἀλληλούια, ὑπάγει ἔξω ἦλθε:

πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες,

ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:

ὑπὲρ τῶν προσκομισθέντων καὶ ἁγι-

ασθέντων τιμίων δώρων τοῦ κυρίου δεηθῶμεν:-

ὅπως ὁ φιλάνθρωπος θεὸς ἡμῶν ὁ

προσδεξάμενος αὐτὰ εἰς τὸ

ἅγιον καὶ ὑπερουράνιον, καὶ νοερὸν

αὐτοῦ θυσιαστήριον. εἰς ὀσμὴν
εὐωδίας, ἀντικαταπέμψῃ
ἡμῖν τὴν θείαν χάριν καὶ τὴν
δωρεὰν τοῦ ἁγίου πνεύματος, δεηθῶμεν:
ὑπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς:
ἀντιλαβοῦ σῶσον ἐλέησον:
τὴν ἡμέραν πᾶσαν τελείαν:
ἄγγελον εἰρήνης πιστὸν ὁδηγόν:
συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν:

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα:

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον:

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς:

Τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως· καὶ
τὴν κοινωνίαν τοῦ ἁγίου
πνεύματος, αἰτησάμενοι ἑ-
αυτοὺς καὶ ἀλλήλους·
καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν
Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα:

ὁ ἱερεὺς, καὶ καταξίωσον:

ὁ λαός, τὸ πάτερ ἡμῶν:

ὁ ἱερεὺς, εἰρήνη πᾶσιν,

ὁ διάκον, τὰς κεφαλὰς

ἡμῶν τῷ κυρίῳ κλίνωμεν:

μετὰ τὴν εὐχὴν, προσκυνῶν ἀπέρχεται ὁ διάκον, καὶ μετὰ ὁ ἱερεὺς, μετανοίας γ΄.

λέγοντες, ὁ θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ:-

Εἶτα λέγει ὁ διάκονος,

Πρόσχωμεν. καὶ ὁ ἱερεὺς,

Τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις:

Εἶτα ὑπάγει μέσα καὶ περιζώ-
ζος μόνος τὸ ὀράριον:
Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος στέκα
τοῦ ἱερέως· καὶ λέγει:
Μέλισον δέσποτα τὸν ἅγιον
ἄρτον· ὁ ἱερεὺς, μελίζει

τὸν ἅγιον ἄρτον:

ὁ διάκονος πᾶ, πλήρωσον δέσποτα τὸ ἅγιον ποτήριον:

ὁ ἱερεὺς πᾶ, εὐλόγησον δέσποτα τὴν ἁγίαν ζέσιν ταύτην:

Εἶτα ὑσταται ὁ διάκονος καὶ προσκυνῶν τὸν ἱερέαν, λέγει· μεταδός μοι δέσποτα τὸ τίμιον καὶ ἅγιον καὶ ἄχραντον,

σῶμα τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡ
μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ὁ δὲ ἱερεύς,

Μεταδίδωμί σοι τὸ τίμιον,
καὶ ἅγιον, καὶ ἄχραντον σῶμα
τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
εἰς ἄφεσίν σου τῶν ἁμαρ
τιῶν καὶ εἰς ζωήν σου τὴν αἰώνιον:

Ἐπανῆ ὀπίσω εἰς τὴν ἁγίαν
τράπεζαν, καὶ κλίνει τὴν κεφα

λήν του καὶ λέγει·

Πιστεύω κύριε καὶ ὁμολογῶ· ὅτι
σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ
ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κό-
σμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι,
ὧν πρῶτος εἰμὶ ἐγώ: ——

Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ,
σήμερον υἱὲ θεοῦ κοινωνόν με πα-
ράλαβε, οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου

τὸ μυστήριον εἴπω· οὐ φί
λημά σοι δώσω καθάπερ
ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ λῃστὴς ὁμο
λογῶ σοι· μνήσθητί μου κε
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου :- ιζ.

Κε οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἵνα μου
ὑπὸ τὴν ῥυπαρὰν στέγην
τῆς ψυχῆς μου εἰσέλθῃς·
ἀλλ' ὡς κατεδέξω ἐν σπη

ὡς φάτνῃ ἀλόγων ἀνακλιθῆναι,
ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ σίμωνος τοῦ
λεπροῦ, καὶ τὴν ὁμοίαν μοι
πόρνην τὴν ἁμαρτωλὸν κα-
ταδεξάμενος, αὐτὸς
καταξίωσον καὶ ἐν τῇ φά-
τνῃ τῆς ἀλόγου μου ψυχῆς. καὶ
ὡς τοῦ ἐσπιλωμένου μου σώ-
ματι, εἰσελθεῖν τοῦ νεκροῦ.
καὶ λεπροῦ.

Ὡς οὐκ ἐβδελύξω τὸ στόμα
τὸ ῥυπαρὸν τῆς πόρνης, κατα-
φιλούσης τοὺς ἀχράντους σου
πόδας, οὕτω δέσποτα θεέ μου
μὴ βδελύξῃς καὶ ἐμοῦ τὸν ἁμαρ-
τωλόν· ἀλλ᾽ ὡς ἀγαθὸς καὶ
φιλάνθρωπος ἀξίωσόν με κοινω-
νὸν γενέσθαι τοῦ παναγίου σώ-
ματος, καὶ αἵματός σου.

Ὁ θ(εό)ς ἡμῶν ἄνες, ἄφες.
συγχώρησον μοι τὰ παρα
πτώματά μου, ὅσα σοι
ἥμαρτον· εἴτε ἐν γνώσει,
εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ· εἴτε ἐν λόγῳ·
εἴτε ἐν ἔργῳ ἔπραξα.
πάντα μοι συγχώρησον
ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.
πρεσβείαις τῆς παναγ

χραντόν σου, καὶ ἅγ παρ
θένου μήτρας, ἀκατακρι
τόν με διατήρησον·
δέξασθαι τὸ τίμιον· καὶ
ἄχραντον σῶμά σου, εἰς
ἴασιν ψυχῆς καὶ σώματος.
ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία.
ϛ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα· τοῦ
πρς καὶ τοῦ υἱοῦ· καὶ τοῦ ἁγίου πνς.

νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας

τῶν αἰώνων· ἀμήν:–

Εἶτα μεταλαμβάνει ὁ ἱερεύς:

τρία ἀποφήματα· καὶ λέγων,

τὸ πρῶτον, εἰς τὸ ὄνομα

τοῦ πατρός· εἰς τὸ δεύτερον,

καὶ τοῦ υἱοῦ· εἰς τὸ τρίτον,

καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος· νῦν καὶ ἀεὶ

καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων

ἀμήν:–

Ὁ ἱερεὺς λέγει· Διάκονε πρό-
σελθε· Ὁ διάκονος προ-
σκυνεῖ ἐν μίαν μετάνοιαν·
Ἰδοὺ προσέρχομαι τῷ ἀ-
θανάτῳ βασιλεῖ· Ὁ ἱερεύς·
Μεταλαμβάνει ὁ δοῦλος τοῦ
Θεοῦ ὁ δεῖνα διάκονος· τὸ τίμιον
καὶ ἅγιον· καὶ ἄχραντον σῶμα·
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

εἰς ἄφεσιν σου τῶν ἁμαρ-
τιῶν. καὶ εἰς ζωήν σου τὴν
αἰώνιον: εἶτα μεταλαμ-
βάνει καὶ αὐτόν, ὁμοίως:
ὁ ἱερεὺς λέγει· τοῦτο ἥψατο
τῶν χειλέων σου, καὶ ἀφελεῖ
τὰς ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἁμαρ-
τίας σου περικαθαριεῖ:
ὕστερον ὁ διάκον, βάλη τὸν

τὸν ἅγιον ἄρτον· ὡς τοῖς

μὲ εἶδες, εἰς τὸ ἅγιον πο-

τήριον: Καὶ ὅσον ἔχει

τὸ δέξιω, μὴ παραπέσῃ

ποτέ, καὶ φάσιν τὸν πάθη-

σια· ἀλλὰ τὸ παρὸν καλὰ καὶ

μετὰ φόβου καὶ τρόμου.

διατὶ αὐτὴ ἡ παράστασις,

δὲν εἶναι ἀνθρώπου,

Καὶ ἡμᾶς θέλομεν εἰπεῖν

χίλια ψέματα ~~[illegible]~~

διὰ νὰ ἐγλυτώσομεν. ἀλλὰ

ἔχομεν τὴν κρίσιν μετὸν

Θεὸν ὁποῦ ἠξεύρη τὰ κρυφὰ

καὶ τὰ φανερά. Καὶ ἔχε τὸν

νοῦν σου καλούτζικα, ὅτι

ἀλήθειαν σοῦ λέγω:—

Εἶτα ἐπέρνη ὁ διάκον. Τὸ ἅγιον

ποτήριον καὶ ἔρχεται

εἰς τὰ ἅγια θύρα· καὶ λέγει.

Μετὰ φόβου θεοῦ καὶ πίστεως

προσέλθετε: Εἶτα προ

σκυνοῦσι, μετανοίας τρίς:

Εἶτα ἐπέρχονται ὁ διάκον,

τὸν ἅγιον δίσκον εἰς τὴν

κεφαλήν· καὶ ὁ ἱερεὺς,

τὸ ἅγιον ποτήριον,

καὶ ὁρᾶ τὸν λαὸν δοξολογῶν:

Πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς

τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων:

ὁ διάκον ἔρχεται δοξολογῶν:

Ὀρθοὶ μεταλαβόντες, τῶν

θείων ἁγίων ἀχράντων,

ἀθανάτων ἐπουρανίων,

καὶ ζωοποιῶν μυστηρίων,

ἀξίως εὐχαριστήσωμεν τῷ κυρίῳ.

Ἀντιλαβοῦ σῶσον ἐλέησον
καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς
ὁ θεὸς τῇ σῇ χάριτι:

Τὴν ἡμέραν πᾶσαν τε-
λείαν ἁγίαν, εἰρηνικὴν,
καὶ ἀναμάρτητον, αἰτησά-
μενοι. ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους,
καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν
χριστῷ τῷ θεῷ παραθώμεθα:

ὁ ἱερ(εύς)· Ὅτι σοῦ ἐστὶν ὁ ἁγι
ασμὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξ(αν):
ὁ διάκον(ος)· Ἐν εἰρήνῃ προέλ
θωμεν. Τοῦ Κ(υρίο)υ δεηθῶμε(ν):
στέκε κὰ δεξιὰ τοῦ ἱερέως,
ἕως νὰ αὐτῇ ὁ ἱερεὺς τὴν ἀπ(όλυσιν):
Ὕστερον ὁ διάκον(ος) ὑπάει καὶ
μεταλαβάνει τὸ ἅγιον πο
τήριον ὅλον· καὶ ἀποπλήνει τὸ
τρίτον.

μην ἀπομήνῃ μέσα στη πο

τες του σος ὁλοτελα ἀχνή.

Καὶ με ταυτο μαζὸν η τὰ κα

λύματα· κι ὁ δένη το ἅγιον

το τκέλον, κι ὅξε φορένη

ς τοι ἐπαπόλυσιν: ὁ θς

διαπρεσβειῶν, τῆς ὑπερ

χο της μεσὶνης ἐνδόξου δεσποίνης

ἡμῶν θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου μαρίας,

τῶν ὁσί καὶ θεοφόρ πρῶν

ἡμῶν. κε ιυ χε ὁ θς ἡμῶν

ἐλέησον ἡμᾶς ἀμήν:-

Οὕτω πρέπει ὡσὰν καὶ τὸν

ἱερέαν ἵνα λέγῃ. τὸ νῦν

ἀπολύεις. τὸ ἅγιος ὁ θς:

παναγία τριάς. τὸ πρ ἡμῶν:

τὸ τροπά κ(αὶ) κοντάκ τοῦ

χρυσοστόμου. κ(αὶ) τῆς κυριακῆς:

ἢ δὲ ἀπὸ τὴν ἑορτὴν ἄλλα:

Ἡ τοῦ στόματός σου καθά-
περ πυρσὸς ἐκλάμψασα
χάρις τὴν οἰκουμένην· ἐ-
φώτισεν ἀφιλαργυρίας
τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐνα-
πέθετο· τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς
ταπεινοφροσύνης ὑπέ-
δειξας· ἀλλὰ σοῖς λόγοις
παιδεύων, πάτερ Ἰωάννη

χρυσόστομε, πρέσβευε
τῷ λόγῳ χῷ τῷ θῷ τοῦ σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν : ~κον·
Ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐδέξω τὴν θεί
χάριν· καὶ διὰ τῶν σῶν χει
λέων πάντας διδάσκεις
προσκυνεῖν ἐν τριάδι
τὸν ἕνα θν· ἰωάννη χρυσό
στομε παμμακάριστε ὅσιε·

ἐπαξίως ἐφημοῦμέν σε·
παράρχεις γὰρ καθη-
γητής, ὡς τὰ θεῖα σα-
φῶς: ~

ἔτους ζπη: [illegible]:

[illegible]

[illegible]

51a

1